

Draga braćo i sestre,

Svečana Misa posvete ulja, koju na Veliki četvrtak ujutro biskup slavi sa svojim svećenicima je uvijek posebna, snažna, i dojmljiva. U majci svih naših crkava, koja obilježava 150. obljetnicu početka svoje gradnje, okupljen je danas čitav prezbiterij naše Nadbiskupije: dijecezanski svećenici i svećenici redovnici koji žive i djeluju na području naše nadbiskupije.

Draga braćo svećenici, sve Vas od srca pozdravljam na naš svećenički dan, na dan ustanove svećeništva i euharistije, u Jubileju milosrđa, kad obnavljamo svoje mladenačko predanje Isusu Kristu, odnosno svoja svećenička obećanja koja smo dali na svome svećeničkom ređenju.

Na ovoj Misi posvete ulja blagoslovit ćemo također ulje za bolesničko pomazanje i katekumensko ulje te posvetiti krizmeno ulje. Ti obredi na simboličan način označavaju puninu Kristova svećeništva na kojemu smo i mi svećenici milošću Božjom postali dionicima. Istodobno obredi blagoslova i posvete ulja označavaju i ono crkveno zajedništvo koje sve nas, i svećenike, i Bogu posvećene osobe i sve vas vjernike laike čini živim otajstvenim tijelom Isusa Krista, raspetoga i uskrsloga – Crkvom okupljenom oko euharistijskoga stola i oživljenu u jedinstvu darom Duha Svetoga.

S posebnim poštovanjem i ljubavlju, u ime svih nas, pozdravljam među nama najprije Vas, poštovani i dragi Oče nadbiskupe Marine. Upravo na današnji dan 1990. godine bili ste ovdje u ovoj našoj prvostolnici sv. Petra zaređeni za biskupa. Čestitamo Vam 26. obljetnicu Vašega biskupskoga ređenja. Zahvalni smo Bogu za Vas i za sve ono čime je dragi Bog po Vama i po Vašoj svećeničkoj i biskupskoj službi, po Vašoj nadi i radu, blagoslovio našu Đakovačko-osječku nadbiskupiju, Srijemsku biskupiju, ali i čitavu Crkvu u Hrvatskoj.

Čestitam obljetnice svećeničkoga ređenja i svakome od Vas, draga braćo svećenici i redovnici. Na poseban način čestitam u svoje ime i u ime svih nas zlatni i srebrni svećenički jubilej Vama 11-orici braće među nama. Svoj zlatni svećenički jubilej, 50 godina svećeništva, ove godine slave sljedeća petorica:

1. vlč. Atun Dević, umirovljeni župnik Župe sv. Vendelina, opata u Jarmini

2. vlč. Marko Đidara, umirovljeni župnik Župe sv. Mihaela, arkandela, u Drenovcima
3. vlč. Stanislav Haramija, umirovljeni župnik Župe rođenja sv. Ivana Krstitelja u Sibirju
4. mons. Ivan Matijević, umirovljeni ispovjednik ovdje u katedrali u Đakovu
5. vlč. Ivan Varoščić, župnik Župe Mučeništva sv. Ivana Krstitelja u Županji.

A svoj srebrni svećeničku jubilej, 25 godina svećeništva, slave sljedeća šestorica:

1. vlč. dr. Grgo Grbešić, profesor crkvene povijesti i prodekan KBF-a u Đakovu
2. vlč. Mirko Jokić, župnik Župe Rođenja BDM u Kruševici
3. preč. gosp. Josip Kalmar, župnik Župe sv. Andrije apostola u Viljevu i dekan Donjomiholjačkog dekanata
4. preč. gosp. Marko Mikić, župnik Župe Presvetoga Trojstva u Posavskim Podgajcima, upravitelj Župe sv. Ilije proroka u Rajevu Selu i dekan Drenovačkog dekanata
5. vlč. Željko Zuanović, župnik Župe sv. Jakova, apostola u Klakaru
6. mnogopoštovani pater Zoltan Dukai, OFM (franjevac, član Hrvatske franjevačke provincije sv. Ćirila i Metoda, na službi u Franjevačkom samostanu sv. Križa u Tvrđi u Osijeku.

Draga braćo od srca Vam čestitamo i molimo da Vas Gospodin čuva sebi vjernima i u dobrom zdravlju na dobrobit čitave naše Nadbiskupije.

Pozdravljam našega gen. vikara mons. Ivana Ćurića, mons. Fabijana Svalinu, tajnika HBK te ravnatelja Hrvatskoga Caritasa; vas dragi biskupski vikari, članovi Stolnoga Kaptola; dekani, sve vas profesori i odgojitelji, Vas dragi župnici, župni vikari, kapelani, redovnici; sve vas svećenike u središnjim nadbiskupijskim i u drugim crkvenim ustanovama te vas draga umirovljena braćo svećenici. Pozdravljam među nama i dobrodošlicu želim i Vama draga braćo svećenici istočnoga obreda – Križevačke eparhije koji zajedno s nama dijelite pastirsku skrb za vjernike istočnoga obreda na području naše Nadbiskupije. Pozdravljam i Vas, ukoliko Vas ima prisutnih, draga braćo svećenici iz drugih biskupija koji ste s nama jer zbog nekog razloga niste uspjeli otići u svoj prezbiterij te ste se danas pridružili nama u Đakovu.

S posebnim pijetetom i zahvalnošću danas se sjećamo i šestorice naše braće svećenika, koje je Gospodin pozvao k sebi od prošlogodišnjeg Velikog četvrtka do danas: petorice dijecezanskih svećenika i jednog redovnika. To su:

1. vlč. Mirko Crnčan
2. vlč. Franjo Ivić
3. vlč. Đuro Kedveš
4. vlč. Adam Tabak
5. vlč. Stjepan Kokanović
6. o. Mijo Jozanović, OFM Conv.

Pozdravljam i vas, dragi bogoslovi, vas časne sestre redovnice, sve vas dragi župni suradnici iz više župa Nadbiskupije i sve vas dragi vjernici koji ste nam se pridružili u ovom slavlju *missae chrismatis*.

Božja riječ nam svima, a posebno nama, draga braćo svećenici, danas posvješćuje: „Duh Gospodnji na meni je jer me pomaza. On me posla blagovjesnikom biti siromasima, iscijeliti srca slomljena, na slobodu pustiti potlačene, proglasiti godinu milosti Gospodnje!“

Mi svećenici smo blagovjesnici i djelitelji, ali ne i gospodari Božje milosti. I mi smo, zajedno s našim vjernicima, slabi i grešni ljudi, potrebni Božje ljubavi, praštanja, ozdravljenja i milosrđa. Zamolimo Krista, Učitelja i Gospodina, da i nas krvlju svojom sve očisti i opere od naših slabosti i grijeha.

Homilija:

„Duh Gospodnji na meni je jer me Gospodin pomaza“ (Iz 61,1; usp. Lk 4,18).

„On me posla blagovjesnikom biti siromasima“ (Lk 4,18; usp. Iz 61,1).

Dragi Oče nadbiskupe, draga braćo svećenici i redovnici,
dragi naši jubilarci, dragi bogoslovi, poštovane časne sestre, dragi vjernici!

Danas, na Dan ustanove svećeništva, u ovoj Svetoj godini Jubileja Božjega milosrđa, susrećemo se s evanđeoskim tekstom u kojemu sv. Luka piše da se Isus jedne subote vratio u Nazaret i, po običaju, ušao u sinagogu. Pozvali su ga da čita Pismo i da ga tumači. Odlomak je bio iz Knjige proroka Izaije gdje piše: „Duh Gospodnji na meni je, jer me pomaza. On me posla blagovjesnikom biti siromasima, proglasiti sužnjima oslobođenje, vid slijepima, na slobodu pustiti potlačene, proglasiti godinu milosti Gospodnje“ (Iz 61,1-2; Lk 4,16-21). Godina milosti ili milosrđa: to je ono što Gospodin naviješta i što i mi želimo živjeti i to na poseban način dolazi do izražaja na ovoj *missi chrismatis* što je biskup slavi sa svojim svećenicima, na kojoj zajednički obnavljamo svoja svećenička obećanja izgovorena na dan našega ređenja. Obnovom svećeničkih obećanja svaki od nas ponovno potvrđuje vlastitu vjernost Kristu Gospodinu koji je svoj pogled ljubavi zaustavio na nama te nas izabrao za svoje poslužitelje.

Upravo u ovoj liturgiji do izražaja dolazi svo bogatstvo našega svećeničkog poslanja primljenog i prihvaćenog od Isusa Krista na dan našega svećeničkoga ređenja: nositi riječ i gestu utjehe prevarenima i napuštenima, onima koji su pogođeni bračnim ili obiteljskim razdorom, proglašavati oslobođenje onima koji robuju ovisnosti, tijelu, svome egoizmu, vlastitoj slabosti, korupciji, vlasti, novcu i grijehu; koji su pod prijetnjom ovrhe, bačeni u okove novih ropstava suvremenoga načina života i društva; vraćati dostojanstvo siromašnima, nezaposlenima, obiteljima koje su, ne svojom krivnjom, zapale u materijalne, ali i u duhovne poteškoće, vid onima koji su izgubili nadu, starima i bolesnima, te onima koji više ne vide budućnosti.

Zaustavit ću se na dvije vrlo aktualne dimenzije naše svećeničke službe po kojima se u Jubileju milosrđa mi prezbiteri trebamo pokazati „milosrdni kao Otac“. To su naša socijalna duhovnost i služba pomirenja.

1. Socijalna duhovnost

Želio bih ponoviti i u ovoj prigodi ponovno naglasiti ono što smo biskup Škvorčević i ja napisali u zajedničkoj korizmenoj poslanici: „Osobito svećenicima stavljamo na srce potrebu veće socijalne osjetljivosti, iskrenog suosjećanja i blizine s osobama u potrebi u duhu poticaja pape Franje da čujemo glas siromašnih. Kao svećenici i učitelji, pozvani smo navješćivati Radosnu vijest spasenja te u tom duhu izgrađivati savjesti onih koji su nam povjereni. Učiniti svijet boljim i pravednijim sastavni je dio našeg poslanja, a ostvarit ćemo ga ponajbolje kada i sami pružimo primjer jednostavnosti, skromnosti i zauzetosti za čovjeka“ (br. 21). Preporučili smo u tom pismu, među ostalim, da se osnaži i rad župnih karitativnih skupina (br. 21) te naglasili da je osobna solidarnost svakoga od nas naša moralna svećenička obveza, i to solidarnost kao moralno i socijalno ponašanje, kao vrlina. Naša svećenička solidarnost nije i ne smije se svesti na „osjećaj neke neodređene sućuti ili površnog ganuća zbog patnji tolikih ljudi“ oko nas. Naprotiv, „to je čvrsta i postojana odlučnost zauzeti se za opće dobro“ (br. 15). Solidarnost je puno više od nekoga povremenog čina darežljivosti. Naše osobno prakticiranje te propovijedanje tjelesnih i duhovnih djela milosrđa je minimum, ali se na tome ne smijemo zaustaviti.

Mi znamo da »predlagati čovjeku samo ljudsko (...) znači izdati čovjeka i poželjeti mu nesreću, jer je duhom, sržnim dijelom sebe samoga, pozvan na nešto bolje od gologa ljudskog života«. Svjesni smo da se briga za kruh može pretvoriti u ropstvo ako nije vođena nutarnjom slobodom i sviješću da čovjek ponajprije živi od ljubavi, od trajnih i neprolaznih vrijednosti, od Riječi Božje, te da postoji nešto vrednije od kruha, mjesečnih primanja i životnoga standarda. No, drama siromašnih obitelji i nezaposlenih ljudi oko nas, bezperspektivnost za naše mlade i posljedični val emigracije u inozemstvo traži od nas kao pastira evanđeosku budnost, odlučnost i odgovornost za poštovanje života i dostojanstva svakoga čovjeka. Zahtijeva naše osobno poistovjećenje s ljudima oko nas, našu osobnu zauzetost za poštovanje dostojanstva i cjelovito spasenje svakoga čovjeka, socijalno zagovaranje, mudru ali snažnu (skrovitu i javnu) proročku riječ koja može pridonijeti uklanjanju strukturnih uzroka siromaštva, promicanje socijalne osjetljivosti i duhovnosti te „stvaranje novog mentaliteta koji razmišlja u kategorijama zajedništva“ (usp. br. 15). Biti blagovjesnikom Božjega milosrđa siromasima, proglašavati sužnjima oslobođenje, vid vraćati slijepima i na slobodu puštati potlačene“ (usp. *Iz* 61,1-2; *Lk* 4,16-21) traži od

svakoga od nas dobro poznavanje socijalnog nauka Crkve i njegovih principa, ozbiljnu i savjesnu pripravu homilija i kateheza posvećenih i socijalnim temama, te sustavan rad na formaciji i animiranju vjernika za preuzimanje odgovornosti u javnom društvenom, gospodarskom i političkom životu. Posvećeni smo i poslani naviještati Radosnu vijest: utjelovljenoga Sina Božjega, koji je umro i uskrunuo, i koji će doći suditi žive i mrtve. On je Lice Božjega milosrđa ljudima svih generacija. A kriterij prema kojemu ćemo biti suđeni glasi: „Ogladnjih i dadoste mi jesti, ožednjih i napojiste me, stranac bijah i primiste me, gol i zaogrnušte me (...). Štogod učiniste jednomu od ove moje najmanje braće, meni učiniste“ (Mt 25, 35-36.40). (Usp. Papa Franjo, *Misericordiae Vultus*, 15.)

2. Služba pomirenja

Papa Franjo nas prezbitere poziva da ponovno u središte odlučno stavimo sakrament pomirenja jer on ljudima omogućuje izravan doticaj s veličinom Božje ljubavi i milosrđa (usp. MV, br. 17). A mi svećenici smo svjedoci Božjega smilovanja prema ljudima na povlašten način upravo po sakramentu pomirenja.

Mi svećenici smo djelitelji toga sakramenta, ali smo i njegovi primatelji. Sv. Ivan Pavao II. je napisao: „Duhovni i pastoralni život svećenika (...) ovisi o osobnom, predanom i savjesnom prakticiranju sakramenta pokore. Slavljenje Euharistije i služba drugih sakramenata, pastoralna revnost, odnos s vjernicima, zajedništvo sa subraćom, suradnja s biskupom, molitveni život, jednom riječju, čitav svećenički život trpi nemjerljive štete ako ne postoji, zbog nemara ili bilo kojeg drugog razloga, redovito i vjerodostojnom vjerom te pobožnošću nadahnuto pristupanje sakramentu pokore“ (*Reconciliatio et paenitentia*, br. 265-266). I papa Benedikt XVI. je svećenicima napisao: „Kad sam zahvalan što mi Bog uvijek prašta, jer mu to dopuštam po sakramentu pomirenja, tada i sam učim drugima praštati.“ A papa Franjo kaže da se ispovjednikom ne postaje automatski. „To postajemo kada, prije svega, dopustimo da mi prvi budemo pokornici koji traže oprostjenje“ (MV, br. 17). Svjedoci smo Božjega milosrđa najprije tako što kao pokornici pristupamo sakramentu pomirenja.

Služba pomirenja koja nam je povjerena od nas traži toplinu naše osobne vjere, vjerničkog sjedinjenja i zajedništva s Bogom Ocem koji želi i koji se ne umara

ljubiti i praštati. Ona od nas traži svećeničku pastoralnu revnost i raspoloživost te naše vrijeme. Mi kao ispovjednici pružamo vjernicima trajnu pomoć da ponovno otkriju ljubav Boga pomiritelja, snažimo njihovu potrebu za istinskim odnosom s Bogom, pomažemo razvijanju njihova osjećaja za grijeh, zbog kojega se zatvaraju i pred Bogom i pred bližnjima, te im pružamo mogućnost da osjete potrebu i ljepotu trajnoga obraćenja i primanja besplatnog i bezuvjetnog dara oprostjenja. Po raspoloživosti za slavlje sakramenta pomirenja s vjernicima mi na povlašten način ostvarujemo poosobljen pristup prema vjernicima te vršimo službu Dobroga Pastira koji traži izgubljenu ovcu, Dobrog Samarijanca koji liječi rane, Oca koji čeka izgubljenog sina i izlazi da bi smekšao srce starijega te posadašnjujemo povijest Božje milosti i postajemo znak i sredstvo njegove ljubavi i milosrđa ljudima kojima smo poslani. Svojim župljanima istodobno pomažemo da postanu bolji vjernici te si olakšavamo svoju učiteljsku i vodstvenu službu, kao i ostvarenje i drugih zadaća te dimenzija svoga poslanja među njima.

Draga braćo svećenici, sve što imamo i jedino vrijedno što možemo ponuditi drugima je Krist, utjelovljeno lice Božjega milosrđa, njegova dobrotu, njegova milosrdna ljubav i praštanje. Prionimo sada ponovno uz njega i uz svoju svetu službu te se obnovom svojih svećeničkih obećanja s radošću i povjerenjem prepustimo njemu koji je sama ljubav i milosrđe. Amen.